

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JULES LEMAITRE

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΟΖΑΕΛ

Ο Χριστός περιτοχισμένος από τους μαθητάς του Πέτρο, Άνδρέα, Ίακωβο, Ιωάννη και Ματθαίο έδιδασκε στην Καπερναούμ. Ψαράδες, χαμάληδες, πουλητές πορτοκαλιών και πουλητές ψαριών στριμωγόντουσαν γύρω του γιά νά τόν άκούσουν. Καί, όταν έτελειώνει τή διδασκαλία του, άλλοι άποτραβόντουσαν κουνώντας τò κεφάλι κι' άλλοι ρωτούνταν τούς μαθητές του γιά τήν πατριδα του, γιά τήν οικογένειά του και γιά τόν τρόπο μέ τόν όποιον ζούσε.

Κάθε τόσο, τά παιδιά πού έπαιζαν στις άκρογιαλιές, άνακατευόντουσαν μαζί μέ τούς μεγάλους και πήγαιναν και κολλούσαν άπάνω στό ρούχο τού προφήτη, γοητευμένα από τò γλυκό του πρόσωπο κι' από τήν άρμονία τής φωνής του. Τά περισσότερά τους φορούσαν κουριλιασμένα ρούχα κι' εΐτανε βρώμικα. Μά ένα από δαύτα εΐτανε πιό καθαρό και πιό καλοντυμένο. Εΐταν ο Όζαέλ, ένα παιδι δέκα χρόνων, γιός ενός πλουσιού Φαρισαίου έμπορου πού τόν έλεγε Ζοέδ.

Τò παιδι, πού δέν τò επέβλεπε πολύ ή άδιάφορη μητέρα του, ξεφραγε συχνά από τò σπίτι και πήγαινε και έπαιζε μέ τά χαμίνα των δρόμων.

Άκίνητος μέσα στό πολυθόρυβο πλήθος των παιδιών, ο Όζαέλ κοιτούσε τò Χριστό μέ θαυμασμό.

Ο Πέτρος θέλησε νά διώξει τά παιδιά πού νόμιζε πως ένοχλούσαν τò δάσκαλό του. Και μέ τούς υπάτους κάκουάκωνε. Μά ο Όζαέλ έμεινε. Κι' ο Χριστός εΐπε τότε :

— Πέτρο δέν κάνεις καλά. Άφητε τά παιδιά νά ρηθύν κοντά μου.

— Τόν άκους τι λέει ! εΐπε ο Όζαέλ στό θυμωμένο άπόστολο.

Ο Ίησούς έπροσέθεσε τότε :

— Γιατί ή βασιλεία των ουρανών εΐνε μόνο γιά κείνους πού τούς μοιάζουν.

Κι' ο Όζαέλ, άκούγοντας τά λόγια αυτά χωρίς καλά-καλά νά τά καταλαβαίνει ένωσε μέ περηφάνια. Έπιασε τόν προφήτη από μι' άκρη τού λευκού του ρούχου και δέν τόν άφησε πιά.

Κατά τò βράδι ο Χριστός κι' οί μαθητές του μπήκαν στις ψαρόβαρκες κι' άνοιξαντά πανιά. Ήθελαν νά φτάσουν πριν νυχτώσει σ' έναν όρμο άσφαλισμένο, όπου θά κοιμόντουσαν πολύ καλά κάτω άπ' τις μεγάλες συκομουριές.

Ένώ έπλεαν, ο Πέτρος ξετρύπωνε τò μικρό Όζαέλ πού κοιμόταν πίσω από κάτι σκοινιά. Τόν άρπαξε από τ' αυτί :

— Πάλι εσύ έδώ ! τού φώναξε. Πώς χώθηκες έδώ μέσα ;

— Μπήκα μέσα στό πλοίο, άπάντησε τò παιδι, πίσω από τò δάσκαλο, γιάτι τόν ά από και δέ θέλω πιά νά τόν άφησω.

Ο Ίησούς άκούοντας αυτά τά λόγια, ζύγωσε κι' εΐπε χαμογελάοντας :

— Ο Όζαέλ θά γίνει ο πιό μικρός από τούς άποστόλους μου.

Ο Πέτρος μουρμούρισε λίγο, μά έπειτα μαλάκωσε. Ρώτησε τò παιδι ποιοι εΐταν οί γονείς του. Τò παιδι εΐπε τò όνομα τού πατέρα του και ότι κατοικούσε στην Καπερναούμ. Μά εΐχαν άνοιχτεί πιά πολύ γιά νά τόν πάνε πάλι σπίτι του.

Εύτυχώς τήν άλλη μέρα συνάντησαν στην όχθη ένα πραγματευτή πού πήγαινε στην πολιτεία. Τόν παρακάλεσαν νά καθυπάσει τούς γονείς τού Όζαέλ και νά τούς πη ήντι θά τούς πήγαιναν πίσω τò παιδι τους, μόλις τελείωνε τò ταξίδι τής διδασκαλίας πού έκανε ο Χριστός στις όχθες τής λίμνης.

Ο Όζαέλ πέρασε μέ τούς κοινοβίους του φίλους δυό δημοφείς βδομάδες. Πό'ε ταξίδευαν στη λίμνη, τότε περπατούσαν στό μακρόν της όχθης, πηναίνοντας από χωριό σέ χωριό, μέσ' από δρόμους γεμάτους συκιές και κινριές.

Κοιμόντουσαν τά μεσημέρια κοντά στις πηγές. Ο άέρας εΐταν τόσο έλαφρός και τόσο γλυκός πού γινόταν κανείς εύτυχιμένος άναπνέοντας τον μονάχα. Συναντούσαν τσοπάνους μέ τά κοπάδια τους, γυναίκες πού βαστούσαν στάμνες στους ώμους, έμπόρους, χαμμάσημα δέσποινα στό φορείο της, γυναίκα κανενός μεγάλου υπάλληλου. Ο Χριστός μιλούσε όπου πήγαιναν και γιάτρωνε τούς άρρώ-

στους. Τò πλήθος τόν άκολουθούσε μ' έπευφημίες.

Ο Όζαέλ άρχισε νάγαυάει αυτή τήν άλήθεια, τήν ελαύθερη και πολύμορφη ζωή.

Γνώρισε τή Μαρία τή μητέρα τού Χριστού και τή Σαλώμη τή μητέρα τού Ιωάννου και τού Ίακώβου. Οί δυό γυναίκες, βλέποντας τον καλό και γλυκό, τόν έφρόντιζαν μητρικά. Έπλεναν τά ρούχα του, τόν αγύριζαν, τού έκαναν χίλια χάδια.

Μιά μέρα, καθώς περνούσαν από μιá μικρή πόλη, ο Όζαέλ, γυρνώντας στους δρόμους, πέρασε μπρός από ένα σπίτι, άπ' όπου άκουγόντουσαν θρήνοι και μελωδίες πένθιμες. Μπήκε μέσα γιά νά δει.

Μιά νέα κόρη εΐταν νεκρή, ξεπλωμένη άπάνω σ' ένα κρεβάτι. Κοντά σ'ò κριβάτι ένας άξιωματικός έκλαιγε. Ο Όζαέλ κατάλαβε πως εΐταν ο πατέρας της. Τού εΐπε τότε :

— Ξέρω έναν προφήτη πού μπορεί νά σου ξαναδώσει τήν κόρη σου.

Η άπελπισία τού άνθρώπου εΐταν τόσο μεγάλη, ώστε δέχτηκε μ' έλπίδα αυτό πού τού πρότεινε ο μικρός. Ο Όζαέλ τόν δήγησε στό Χριστό. Ο Χριστός πήγε τότε στό σπίτι, έπιασε από τò χέρι τήν πεθαμένη κι' εκείνη σηκώθηκε.

Όταν ή άναστημένη εύχαρίστησε τò Χριστό, ο πατέρας της τής εΐπε :

— Ευχαρίστησε κι' αυτό τò παιδι γιάτι αυτό μέ δήγησε στον κύριο.

Η νέα άγκόλιασε και φίλησε τò παιδι. Η συμμετοχή τού Όζαέλ σ' αυτό τò θαύμα έκανε τούς μαθητές τού Χριστού νά τόν προσέχουν περισσότερο. Και ο Πέτρος, πού τόν άγαπούσε όλοένα πιό πολύ, τού έφτιαξε και τού χάρισε ένα μικρό καρβάκι, πού ταξίδευε στό νερό περιήρμα.

Όταν ο Χριστός κι' οί συντροφοί του τελείωσαν τò ταξίδι τους, ο Πέτρος δήγησε τò μικρό Όζαέλ στό σπίτι τού πατέρα του Ζοέδ. Οί γονείς του τò μάλλωσαν πολύ γιά αυτό πού έκανε. Τήν άλλη μέρα ο πατέρας του τόν έπήρε μέ τò καλό.

— Δέν ντρέπεσαι, τού εΐπε, νά γυρίζεις στους δρόμους μέ άλλους και καλιανθρώπους Ο Όζαέλ πού δέ ντρέποταν διόλου γιά τούς φίλους του, τού άπάντησε :

— Ίσα ίσα πού εΐνε άνθρωποι πολύ καλοί και δέ στεναχωριέμαι ποτέ μαζί τους' ξερόν και τò βασίλειο τού Θεού...

— Τò βασίλειο τού Θεού, τι εΐνε αυτό πάλι ; ρώτησε ο πατέρας.

— Εΐνε όταν κάνουμε τò καλό και δλοι οί άνθρωποι εΐνε καλοί.

Μιά μέρα πού ο Όζαέλ βρισκόταν μόνος στό σπίτι έμπασε ένα σπορό ζητιάνους στην ούλη κι' άμέσως πήγε και πήρε από τήν κάμαρη τής μητέρας του όλα τά κοσμήματά της και τούς τά μοίρασε. Έκείνη τή στιγμή γύριζε κι' ή μητέρα του, πού μόλις τόν εΐδε τι κάνει, έβαλε τις φωνές.

— Δέν ξέρεις, μητέρα, τής εΐπε σοβαρά ο Όζαέλ, ότι ο κύριος δίδασκε νά δίνουμε όλα τ' αγαθά μας στους φτωχούς.

Οί ζητιάνοι φανόντουσαν νά έπιστοιμάζωνται αυτή τή διδασκαλία και μέ δυσκολία τούς πήραν πίσω τά κοσμήματά...

Μι' άλλη μέρα ο Ζοέδ εΐδε μέσ' στον κήπο τόν Όζαέλ πού έπαιζε μέ τούς φίλους του. Στάθηκε και τούς κοίταζε. Δυό άπ' τά παιδιά έφεραν ένα τρίτο μέσ' στα χέρια τους και τò άπόθεσαν μπρός στον Όζαέλ λέγοντας: «Εΐνε παραλυτικό !» Ο Όζαέλ άπλωσε τά χέρια του πάνω άπ' τò πρόσωπό του και εΐπε σοβαρά : «Σήκω !»

Και τò παραλυτικό παιδι άρχισε άμέσως νά χοροπηδάει.

— Τι κάνει εκεί ; φώναξε τότε ο πατέρας του.

— Τίποτε, άπάντησε ο Όζαέλ, παίζουμε.

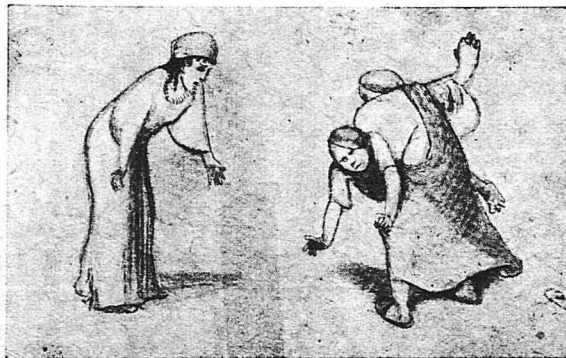
Τήν άλλη μέρα ο Όζαέλ εΐπε πως στεναχωριόταν και πως θά πέθαινε χωρίς άλλο αν δέν τόν άφηναν νά γυρίσει στό Διδάσκαλο.

— Θέλεις νά μάς άφήσεις πάλι ; τού εΐπε ο πατέρας του.

— Ο Διδάσκαλος λέει, άπάντησε τò παιδι, ότι ο άνθρωπος πρόπειν' άφήνη τόν πατέρα του και τήν μητέρα του και νά τόν άκολουθεί.

*Άφησε τά παιδιά νάρθουν κοντά μου.

Αυτή τή φορά ο Όζαέλ τις έφραγε

ΦΘΙΝΟΠΟΡΙΝΟΝ

Έρμο σέ λίγο θ' άπομείνη
τό δάσος πλέον τό μουσικό
είμ' όνειρο σιγμής που σβήνει,
θά φύγη; και τό μαγικό
έρμο σέ λίγο θ' άπομείνη.

Έγώ σ' έκεινο μοναχός μου,
σάν πάρ' ή βαρυσχεμιατιά,
μακριά από τή βουή του κόσμου,
σά φάντασμα στή σκοτεινιά,
θάμαι σ' έκεινο μοναχός μου.

Πέρα τό κΰμα θά βογγάη
και σ' άκρογάλια θά βροντιέ
κι' άν ή φωνή μου σέ ζητάη,
καμμιά φωνή δε θ' άπαντιέ,
μόνο τό κΰμα θά βογγάη.

Άγγ. Σημηριώτης

ΠΟΥ ΝΑΥΡΟ;

Που ναΰρω τόν κατάστερο ούρανό
του ήλιου τήν ολόχαρη πατιίδα,
νά πάω εκεί, ποτέ νά μήν πονώ,
νό ζω μέ τή χαρά; μέ τήν έλπίδα;

Που ναΰρω τήν βαθύτερη σπηλιά.
του μακρινού λησμονημένου δρόμου
πουχον τά όρνια άπάτητη φαλιά
νά πάω εκεί νά κρύψω τόν καΰμό μου;

Που ναΰρω του θανάτου τό νησί
μέ τ' άσπρα του τά μάμαρ' άποπάνω;
που βασιλεύει ή λήθη ή χρυσή,
νά πάω εκεί μία νύχτα νά πεθάνω;

Γ. Τσοκόπουλος

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

Μές στή νύχτα, που άντηχούσ
τά τραγούδια τά θλιμένα,
και στενάζουσι και θρηνοΰνε
τά βολιά τά πονεμένα,

(σά νά κλαίνε για τά πάθη,
για τό σβήσιμο του όνειρου,
για τόν έσωτα που έχάθη
μές στήν άρυσσο του άπειρου.)

κι' ή ψυχή μου ή λυπημένη,
που ό καημός σου τήν πληγώνει,
μές στή νύχτα σέ προσμένει
κι' έκουράστηκε πιά μόνη.

(Και τά λούλουθα άς μεθάνε,
κι' άς λαλεί γλυκά τάηδόνι.
Έκουράστηκε πιά νά ναι
πάντα ξένη, πάντα μόνη)

Κι' ένα βράδι μέ σελήνη,
σά μία βάρκα που ξανοίγει,
θά ζητήση τή γαλήνη
και για τάνωστο θά φύγη.

Γ. Τσουκαλάς

— Δέ μās άγαπάς λοιπόν; στέναξε ή μητέρα του.
— Σās άγαπώ, άπάντησε τό παιδί μέ φουσκωμένη τήν καρδιά,
μ' άγαπώ πού πολύ τό Ραββί.
Αυτή τή φορά ό μικρός Όζαελ τίς εφραε.

Ό πατέρας του ύστερα άπ' αυτά άρχισε νά σκέφτεται: «Τό παιδί μου τρελλάθηκε. Αυτός ό Ίησους του έδηλητηρίασε τό μυαλό. Πρέπει νά τόν βρω και νά ξεγήγηθώ μαζί του.»

Πληροφορήθηκε ότι ό Ίησους βρισκόταν στήν Ίερουσαλήμ.

Πήγε και τόν βρήκε και φαίνεται ότι ή ξεγήγηση που του έδωσε εΐταν πολύ σοβαρή, γιατί όταν γύρισε είχε γίνει χριστιανός. Έπειτα έκανε και τή γυναίκα του και όλοι τους, πατέρα, μητέρα και παιδί, άρχισαν νά εφορμάζουσι τή διδασκαλία του Χριστού.

Και όταν πέθαναν έγιναν πολύ μεγάλοι άγιοι.

Jules Lemaitre

Θάνατος από νσάϊ;

Στη Νέα Υόρκη βρίσκεται από ημερών έτοιμθάνατος στο κρεβάτι του Δημοϊκού Νοσοκομείου ο Άδάμ Κέντ, ένας σαραντάρης κατασκευαστής σκηνών θεάτρων, ο όποιος κατά τούς γιατρούς πεθαίνει από τήν κατάχρησι που έκανε σιδ... τοδΐ! Ό άνθρωπος αυτός επί δέκα ολόκληρα χρόνι έπινε... τριάντα τσούγια τήν ημέρα !. Η δψρουανία του για τό τοδΐ ήταν τόσο μεγάλη όση και ή μαγία των άλκολικών για τό ποτό! Οι γιατροί τής Νέας Υόρκης θεωρούν τήν άρρώστεια αυτή τοΐ Άδάμ Κέντ ως μια από τας ποιά περιεργες άρρώστειες που έγνώρισεν ή επιστήμη τους.

Τό πολυτιμότερο δικμάντι τής Γης

Τό πολυτιμότερο δικμάντι του Κόσμου εινε τό γνωστό μέ τό όνομα Έξέλοσορ, αξίας 65 εκατομμυρίων χρυσών φράγκων και βάρους 205 γραμμαρίων. Τό δικμάντι αυτό βρέθηκε πρό λίγων ετών σέ μια άκτη κοντά στο άκρωτήριο τής Καλις Έλπίδος, ή δέ μεταφορά του στην Άγγλία ύπληξε γεμάτη περιπέτειες. Από τόν τόπο που βρέθηκε, μεταφέρτεο στέν λιμένα τής Νέας Υόρκης, όπου θά επεβιβάζετο για τήν Άγγλία, μέ συνοδεία άποσπάματος όπλιωμένων ιππέων, επεβιβάσθηκε δε σέ άγγλικό πολεμικό και έφρουρείτο σ' όλο τό ταξείδι. Σήμερα τό περιψμιο αυτό δικμάντι βρίσκεται κατατεθειμένο στην Τράπεζα τής Άγγλίας για περιεότερη ασφάλεια.

Πόσα ήφκίστεια ύπάρχουν στον κόσμο.

Σύμφωνα μέ τήν τελευταία στατιστική του όστεροσκοπίου των Παρισίων εκπκιστώθη πως σέ όλη τή γη ύπάρχουν 672 γινωτά ήφκίστεια, εκ των όποιων 270 εινε ενεργά. Είς τήν στατιστικήν αυτήν αναφέρονται: 80 στην Άμερικη, 24 στην Άσία, 20 στην Άφρικη και 109 στην Ίάβα εκ των όποιων 28 εινε έν ενεργεία. Στην Νέα Ζηλανδία, μέσα σέ μια περιεχή 127 μιλίων ύπάρχουν 63 ήφκίστεια των ότοιων τό ύψος ποικίλει από 196 έως 900 μέτρα.

Χωρίς ύπνο

Πίον καιρό μπορεί νά ζήση ο άνθρωπος χωρίς ύπνο; Νάνα ζητήμα πού έλεσεν τελευταίι δοσ από τούς καθηγητάς τής Λατρικής του Πανεπιστημίου τής Ίάβας και πού τό έλυσαν πειραματικώς ως εξή: «Ένας από τούς δοσ αυτούς καθηγητάς μέ 3 άλλους φίλους του ξεκιναν άγρυπνοι επί τέσσερες ημέρες και τέσσερες νύχτες. Τό πείραμα αυτό δέν μπόρεσε νά κιατήση περισσότερο, γιατί παρετηρήθη πως τό πρωΐ τής τετάρτης ημέρας ή ύγεια του ένός από τούς άγρυπνούς άρχισε νά παρνη επικίνδυνη τροπή. Για τούς άλλους τρεις που κατάφεραν νά περάσουν και τήν τετάρτη νύχτα τής άγρυπνίας, ή έντυπώσις ήταν δδνηνόςτατις. Ό σφυγμός τους κατέβηκε πολύ κάτω του φυσιολογικού και οι παλμοί τής καρδιάς έγιναν βραδύτεροι. Έστάθηκε δδνηναιον τό σταθόν περιεότερο άγρυπνοι. Έννοείται πως ύστερα από ένα καλό ύπνο μιας νύχτας δλ' αυτά περάσαν άμέσως και ή ύγεια επανήλθε άριστη όπως και πρώτα.

Ποίοι από τούς πλκνήτες κκοικοΰνται.

Τό μεγάλο αυτό και παγκόσμιο πρόβλημα πραγματοποιείται έν εκτόσει σι) τευχος του Ίουλιου έ. έ. τής Γερμανικής Έπιθεώρησης του Βερολίνου, ο περιψμπος όστρονόμος και Διεθυντής του Άστεροσκοπίου τής Γοτιγγης κ. Γουλιέλμου Σούρ. Σύμφωνα μέ τή γνώμη του σοφού αυτού επιστήμονος μόνον ο πλανήτης Άρης φαίνεται πως έχει όλα τά άναγκαίαια εκείνα σσοτατικά δια νά κατοικήται από ζώους ύπάρξεις. Ω; προς τούς δομφοφόρους πλανήτας, τήν Άφροδίτη και τόν Έρμη, κι' ή επιστήμη δέν έχει καταλήξει σέ όριστικά συμπεράσματα. Επίσης πλήρης άμφιβολία ύπάρχει άν κατοικήνται ο Κρόνος, ο Ουρανός, και ο Ποσειδών